

Catedrals a la capella

Joana Hurtado Matheu
Per a la Capella de Sant Roc, Valls

3	La capella: l'espai La catedral: el conte <i>Catedrals a la capella</i> : el cicle
5	ÈLIA LLACH <i>I en un cluc d'ulls has conquerit els cims</i> 24 març - 22 maig 2011
6	IÑAKI ALVAREZ <i>Imágenes para el oído</i> 3 juny - 31 juliol 2011
7	DANIEL JACOBY <i>Es sumamente extraño pensar que...</i> 7 octubre - 4 desembre 2011
8	IÑAKI BONILLAS <i>Los ojos</i> 2 desembre 2011 - 5 febrer 2012
9	ANTÒNIA DEL RÍO <i>Reconstruccions</i> 24 febrer - 29 abril 2012
10	GERARD CUARTERO <i>I de sobte, és impossible estar-se quiet</i> 18 maig - 31 juliol 2012
11	ORIOI VILANOVA <i>Mirador</i> 14 setembre - 2 desembre 2012
12	LÚA CODERCH <i>Paràbola</i> 21 desembre 2012 - 24 febrer 2013
13	MARLA JACARILLA <i>Intento frustrado de enumeración y...</i> 15 març - 19 maig 2013
14	PATRÍCIA CARLES <i>Cor, volar i córrer</i> 5 juliol - 4 agost 2013
15	Gràfica Publicació (crèdits)

Catedrals a la capella és un cicle d'exposicions d'artistes emergents que té lloc a la Capella de Sant Roc de Valls entre 2011 i 2013

La capella: l'espai

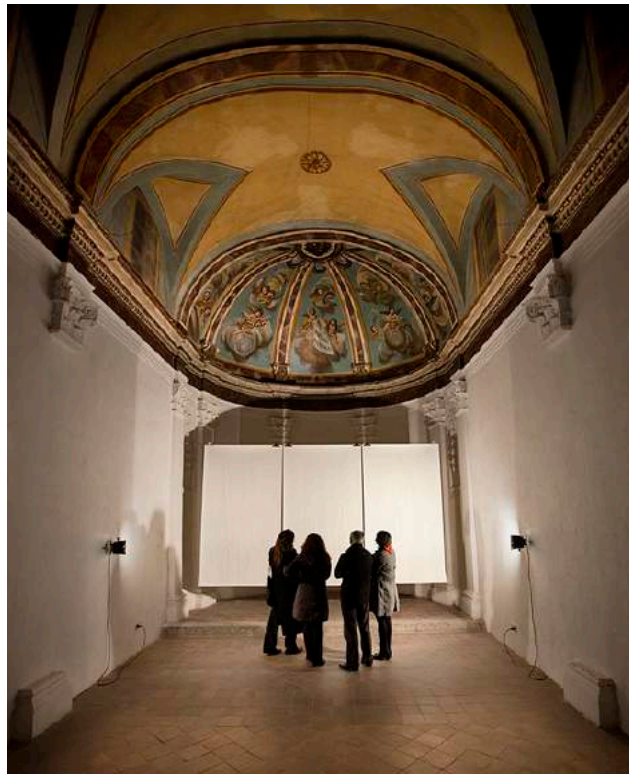
La Capella de Sant Roc es l'espai públic dedicat a l'art contemporani de la ciutat de Valls, província de Tarragona (Catalunya).

Situada al centre de Valls, es tracta d'una capella dessacralitzada, ubicada a la planta baixa de l'antic hospital de Sant Roc, edifici del segle XVI que actualment acull la seu de l'Institut d'Estudis Vallencs.

La Capella inicià la seva trajectòria el 1985, sota la direcció de Pere Isern i Anton Guri, i des de llavors manté una reconeguda activitat de suport a la creació, la producció i la difusió de les arts visuals contemporànies, especialment emergents.

La gestió de l'espai és responsabilitat del Museu de Valls, i el seu director, Jordi París, és qui encarrega els continguts de curadoria a un comissari independent. Els últims comissaris de la Capella de Sant Roc han estat Cèlia del Diego (temporades 2006/07 i 2007/08) i Albert Martínez López-Amor (temporades 2008/09 i 2009/10).

Per a aquesta edició (2011/12 i 2012/13), la crítica d'art i comissària independent Joana Hurtado Matheu ha proposat un cicle que porta per títol *Catedrals a la capella*.

La catedral: el conte

Tot parteix d'un conte, Catedral, de Raymond Carver. En ell es narra la història d'un cec que és convidat a passar la nit a casa d'una amiga i el seu marit, el narrador. En plena nit, l'insomni fa que el cec i el narrador coincideixin al saló, mentre a la televisió s'emet un documental sobre catedrals. El cec li demana al narrador que li expliqui com són. La impossibilitat d'aconseguir-ho amb paraules els porta a provar sort amb un dibuix. Mentre el narrador dibuixa, el cec, que segueix el seu traç amb la mà, li demana que tanqui els ulls i que només els obri quan hagi acabat, que serà al final del conte:

- I bé? -va preguntar- L'estàs mirant?
- Jo seguia amb els ulls tancats. Estava a casa meva. Ho sabia. Però no tenia la impressió d'estar dins de res.
- És verdaderament extraordinari -vaig dir.

Gràcies al dibuix el cec aconsegueix "veure" l'impensable, allò que li està vedat al tacte per una qüestió de mides; mentre el narrador descobreix una altra manera de "mirar", que el fa veure de nou el que creia haver vist mil vegades.

Catedrals a la capella: el cicle

A partir d'aquest conte, és a dir, d'un text, se'ls demana als artistes que creïn una obra, que, en general, acaba sent plàstica o audiovisual. La paraula es converteix en cosa, l'escrit origina una peça que es pot veure i tocar. Però la qüestió és: sabem mirar-ho? Amb aquesta pregunta es reinicia la narració del conte de Raymond Carver, i alhora, es planteja un dels grans temes de l'art: l'educació de la mirada, d'un "saber mirar" l'art, i la capacitat creadora de tota mirada, singular, que recrea allò que veu.

El cicle, com les paraules que l'originen i les coses que se'n deriven, apel·len al treball de la imaginació, la del cec sobre el paper, la del vident sobre el record. Una al·legoria sobre l'acte creatiu inherent a la lectura, ja sigui de textos o d'obres d'art.

Catedrals a la capella, es concep doncs com un espai de creació. I això pel que respecta als artistes, que han de "reinterpretar" el conte amb els seus mètodes i estil dins l'espai de la Capella de Sant Roc. Però també per a l'espectador en general, de la mirada del qual depèn que l'obra existeixi i es desplegui més enllà de l'artista que la va fer.

El joc de paraules del títol fa doncs referència al procediment que dóna origen al cicle i que motiva cada exposició individual; alhora que ens permet veure la capella, o qualsevol espai imaginable, com un lloc on poder erigir catedrals.

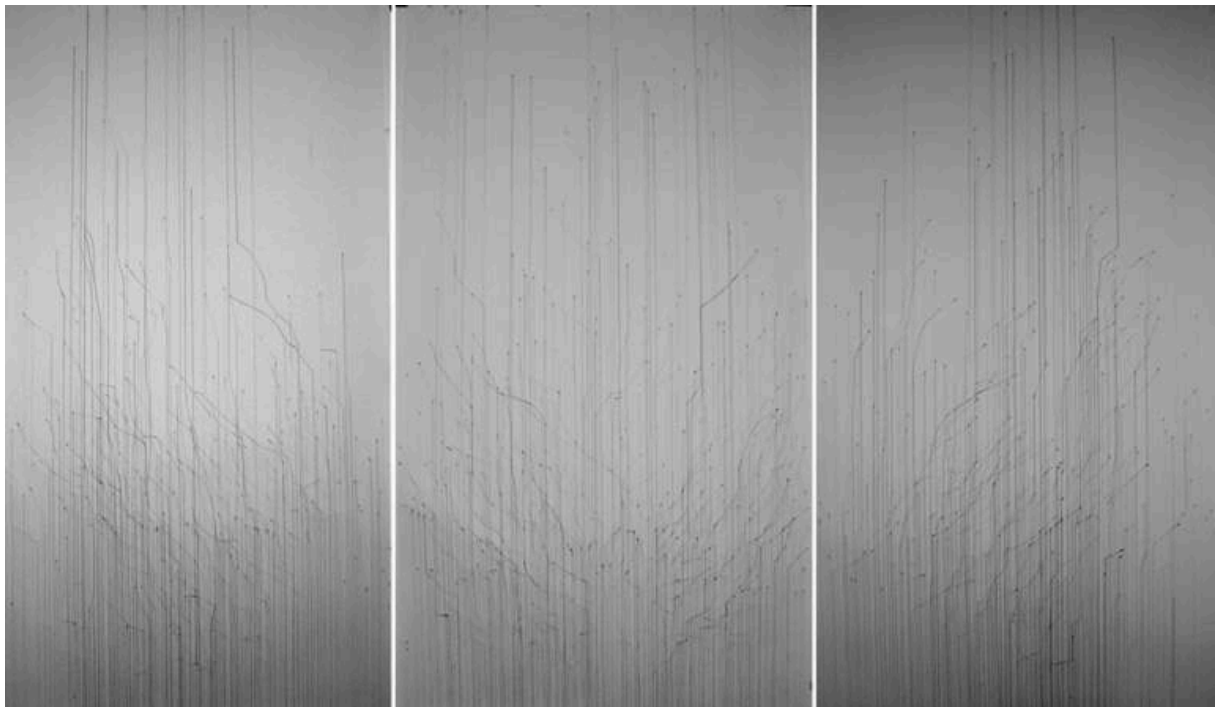
El procediment descrit és igual per a tots els artistes, escollits per la comissària a mesura que avança el cicle en funció de les directrius que apunta cada trajectòria artística (més o menys reconeguda a nivell local i/o nacional). El resultat és una obra o un conjunt d'obres que s'han creat per a l'espai concret de la Capella, on s'exposen durant aproximadament dos mesos.

En finalitzar cada exposició es publica un petit catàleg, i al final del cicle es preveu recopilar-los tots en una única publicació encapçalada pel conte de Carver. Per això, veure l'últim apartat d'aquest dossier.

Èlia Llach

I en un cluc d'ulls has conquerit els cims

Tríptic 3,03x1,40cm
Paper i tinta xinesa
2011

“ (...) Com el ritme en les paraules pel poeta, com el fluir simfònic de l'orquestra, l'Èlia Llach dirigeix les gotes perquè ocupin el seu espai en una escenografia única: un tríptic concebut per ser penjat a l'altar de la Capella. La precisió minuciosa de l'artista no es troba, doncs, en la inscripció del traç, sinó en el gest d'originar i enfil·lar la cadència d'aquest vers que és la línia del dibuix. Un gest que acaba quan l'Èlia capgira el tríptic, i amb ell la direcció de les gotes, fent que el cim d'aquest cluc quedi en suspens. (...)” Joana Hurtado Matheu

Èlia Llach (Barcelona, 1976) es va llicenciar en Belles Arts cursant posteriorment estudis de doctorat a la Universitat de Barcelona. Va realitzar estudis d'escenografia a Barcelona i a Madrid especialitzant-se en gestió de projectes escènics i màster en Comunicació teatral a la Universitat de Girona. Ha exercit de periodista teatral en revistes especialitzades i habitualment col·labora en premsa com a il·lustradora sota el pseudònim de La Mare. És autora del poemari *Eco i Hores* i realitza una investigació doctoral sobre el procés creatiu. Recentment ha estat finalista al Premi de Pintura Fundació Vila Casas, seleccionada al Premi Internacional de Pintura Fundació Guasch-Coranty i al VI Premi Salou de Recerca Pictòrica.

Iñaki Álvarez

Imágenes para el oído

Dibuixos i vídeo
2011

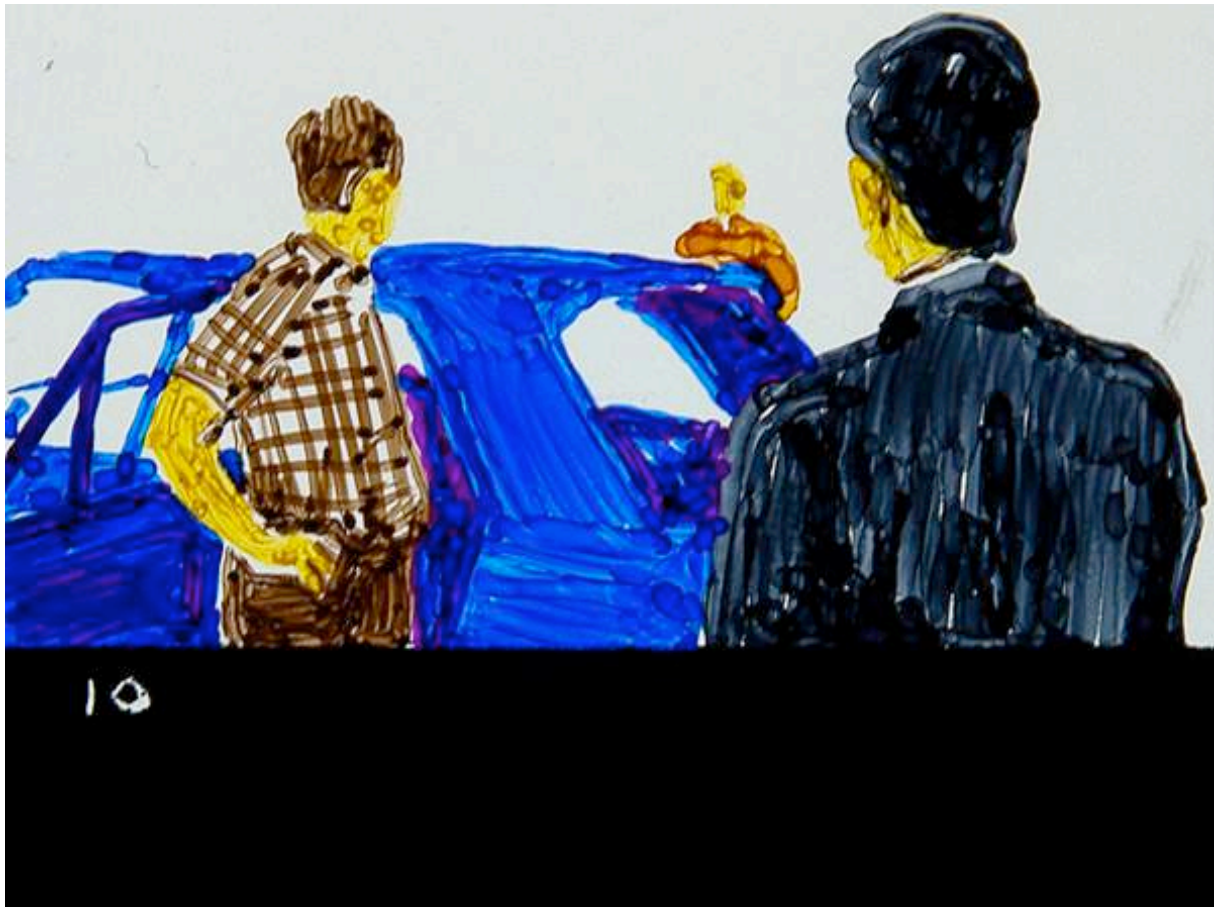
“(…) La paraula és l’inici, allà on el dibuix apareix, però també allà on es dilueix: unes vegades la cita ens remet a una cosa coneguda (la Catedral de París, un cec), però la veu és imprecisa (“fes un rectangle”, “fes un cercle que quedi buit per dins”); altres vegades la cita no és prou clara (“un en color i un altre en blanc i negre”) i hem d’esperar que la veu ens ho reveli (“són teles antigues”). Mentrestant, veiem com l’Iñaki s’entrega a la paraula i a la mirada de l’altre. La mà que dibuixa és la seva, però va perduda, i s’aventura, desorientada sobre la superfície del paper (com la càmera que la segueix en el vídeo que enregistra l’acció). I malgrat tot, també calcula, mesura, intenta recordar allà on va aixecar el braç, allà on creu que continua el darrer traç. (...)” Joana Hurtado Matheu

Iñaki Álvarez (Vic, 1975) prové de la performance i el seu treball es desenvolupa en els àmbits del vídeo, la fotografia i, més recentment, les arts escèniques. Dos temes constants a la seva obra són el cos i la paraula. Del primer deriva el dolor, la pèrdua i les ferides, mentre que el segon el porta a la poesia, la veu, el text i la reflexió sobre la capacitat i limitacions expressives de les paraules. Ha realitzat diverses exposicions individuals i col·lectives, entre les quals destaca la del ESPAI01 a Olot, *Una bofetada a tiempo es una victoria* (2007) i la publicació *Trucs que surten malament*. Actualment viu a Barcelona.

Daniel Jacoby

Es sumamente extraño pensar que este árbol debería seguir estando cuando no hay nadie en el patio

Instal·lació i
performance
2011

“ (...) Daniel Jacoby ens proposa una acció on dos actors reproduïxen un guió tancat, après de memòria, com totes les regles d'un joc. Un guió format per dos diàlegs inventats per l'artista, i un darrer extret d'una escena de la pel·lícula *Un home seriós* (*A Serious Man*, 2009), dels germans Cohen. Tots tres donen veu a unes poques diapositives que es repeteixen. Imatges úniques -dibuixades sobre vidre- i alhora còpies, calcades de l'escena del film. Sense final, tampoc hi ha inici: en l'original ja hi ha repetició. L'aparent simplicitat es complica, i el que semblava un innocent pla-contraplà esbossat amb un traç matusser és un gest que es pot representar de forma indefinida. (...)” Joana Hurtado Matheu

Daniel Jacoby (Lima, 1985) ha exposat individualment a la Galeria Toni Tàpies (Barcelona), al Museu de l'Empordà (Figueres), L'Aparador (Mollet del Vallès) i Casino Luxembourg (Luxemburg); i col·lectivament al Centro Cultural Sao Paulo (Sao Paulo), el Midway Contemporary Art (Minneapolis), el Centro de Arte 2 de Mayo (Madrid) i el Centre d'Art La Panera (Lleida), entre altres. Ha rebut subvencions com la Beca Cajasol (Sevilla), Beques Agita (Figueres) i l'ajuda de la Fundació Guasch Coranty (Barcelona). Ha guanyat el Premio Fundación José García Jiménez (Murcia) i el Premi Miquel Casablanca (Barcelona).

Iñaki Bonillas

Los ojos

Fotografies
2010

“ (...) Extrets de l'àlbum familiar d'Iñaki Bonillas, *Los ojos* són dotze fotograts en negatiu en què els retratats no miren a càmera. Però dues negatives juntes sumen, i aquí tot és un joc de contrastos. L'habitual error de tancar els ulls en aquell “instant precís” és el motiu de la sèrie, allò que normalment es descarta de l'àlbum és allò que l'artista ha anat a buscar, ja que ha aïllat cadascun dels familiars per tornar-los a congregat en aquest nou retrat de grup en què els que es neguen a ser exposats a la mirada de la càmera són retallats i exposats en gran format. El gest d'invertir els claroscurs reals, a més, provoca un efecte paradoxal, ja que els ulls tancats, vistos en negatiu, concentren el màxim de llum; com més intensa és la seva negativa, més s'il·luminen les parpelles, fins a convertir-se en autèntics fars que ens reclamen, que ens busquen a cegues. (...)” Joana Hurtado Matheu

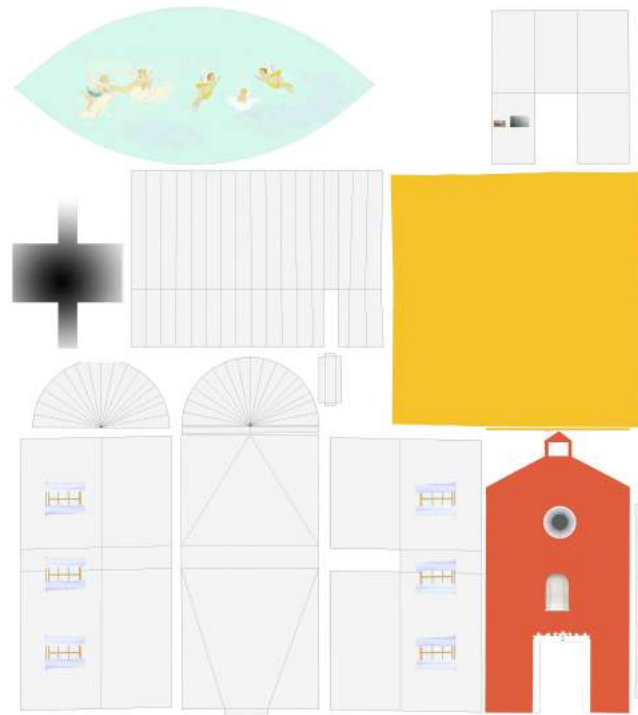
Iñaki Bonillas (Mèxic D.F., 1981) realitza escultures i instal·lacions sobre allò extrafotogràfic. La seva obra s'ha vist en exposicions com *Locus Focus*, Sonsbeek 9 (Arnhem, 2001), *Little History of Photography*, MUHKA, Anvers (2003), *Utopia Station*, 50a Biennal de Venècia (2003), *Los usos de la imagen: fotografía, film y video* a La Colección Jumex, Mèxic D.F. i Buenos Aires (2004), *Archivo Muerto*, 4th, Mèxic DF (2005), *O futuro da actualidad*, CGAC, Santiago de Compostela (2006), *El Topoanalista*, Matadero, Madrid (2007), *Little Theater of Gestures* al Museum of Contemporary Art de Basilea i a la Malmö Konsthall (2009). El 2010 participa a *El mal de escritura*, al MACBA de Barcelona, a la secció *Art Statements* de la fira Art Basel 41 amb *Double Chiaroscuro*, a l'espai Hermes und der Pfau de Stuttgart i a l'exposició *130th anniversary of the founding of the Ateliér J. F. Langhans* a la Langhans Galerie de Praga. Per al mes de març del 2012 prepara una exposició a La Virreina - Centre de la imatge, Barcelona. Viu i treballa a Mèxic D.F.

Antònia Del Ríó

Reconstruccions

Àudio i projecció
3D interactiva
2012

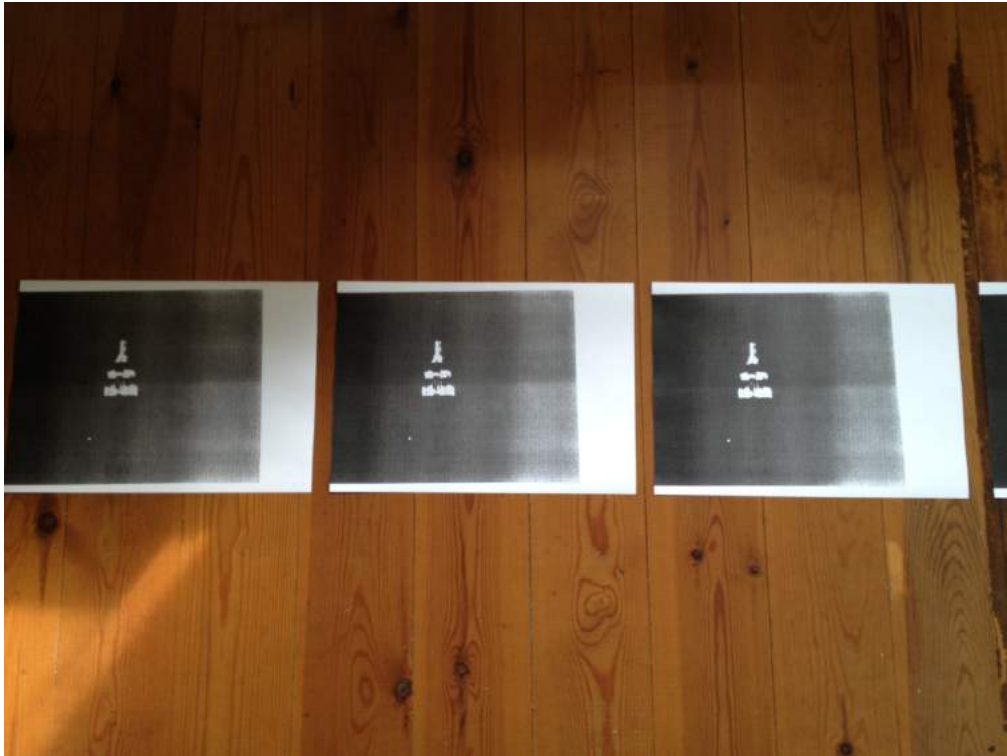
“ (...) Una trucada. A l'altra banda, algú despenja i respon. Una veu anònima i llunyana pregunta per un espai més o menys conegut i proper: la Capella de Sant Roc. Les qüestions que Antònia Del Ríó fa i no sentim demanen identificar-la, localitzar-la, datar-la i descriure-la fins al mínim detall. Una entrevista coral de retalla i enganxa, perquè amb les respostes obtingudes genera un muntatge sonor i una imatge gràfica en tres dimensions. Desafiant la memòria i la mirada, Reconstruccions desmunta la Capella per convertir-la en un conjunt de veus que no veuen, que recorden, un cúmul d'impressions que després remunta per tornar a conformar un tot. Només que aquest tot ja no és el mateix. A través del telèfon l'artista entra a les cases dels vallencs per fer-los sortir, i alhora els pren la paraula, literalment, separant la veu del cos que l'emet per produir-ne un de nou. (...)” Joana Hurtado Matheu

Llicenciada en Belles Arts i amb un Màster en Produccions artístiques i recerca de la Universitat de Barcelona, el seu treball ha estat exposat en diversos espais d'àmbit nacional i internacional i seleccionat en diverses convocatòries, com Can Felipa de Barcelona, Biennal de Valls, Estampa Tentaciones Feria de Arte Múltiple Contemporáneo de Madrid, Premi Ciutat de Manacor, etc. Recentment ha comptat amb el reconeixement del premi Art<30 de la Sala Parés. El 2010 va ser l'artista seleccionada al Projecte Triangle de Mallorca, que destacava la seva trajectòria amb una exposició individual itinerant (cal destacar-ne el catàleg de l'exposició: *Diàlegs Memòria i oblit*). El 2009 va rebre el suport de la Beca de Postproducció Fundació Suñol amb el projecte *Xiu-xius en blanc, la biblioteca absent*. La Fundació Suñol reconeixia la qualitat de la recerca i del projecte mostrant-ne el resultat el 2010 a l'Espai Zero de la mateixa seu.

Gerard Cuartero

I de sobte, és impossible estar-se quiet

Sèrie reprogràfica
2012

“ (...) El 1964 Warhol filma *Empire*, una pel·lícula de vuit hores en què veiem l'Empire State Building durant el crepuscle. L'habitual mirada immòbil del seu cinema converteix l'edifici en una icona pop, un tòtem d'aquell imaginari nord-americà que va dels gratacels a *King Kong*. En canvi, la durada del film ens ofereix la possibilitat de descobrir-ne els detalls, cosa que humanitza i vivifica la rígida estrella de Hollywood. Quaranta-vuit anys més tard, Gerard Cuartero s'apropia de la imatge més reproduïda d'aquest film, que poca gent ha vist sencer, i la sotmet a una còpia encadenada. Citant el fotograma que s'utilitza per il·lustrar una pel·lícula tan llarga però eminentment conceptual, Cuartero elimina els matisos del cinema i sintetitza el retrat temporal de Warhol. Però també l'amplia, produint una sèrie de setanta variacions que estén linealment sobre les parets de la Capella de Sant Roc. (...)” Joana Hurtado Matheu

Gerard Cuartero (1979) viu a Barcelona. Després de realitzar un màster en Produccions Artístiques i Recerca a la Universitat de Barcelona, ha estat artista en residència a Corea del Sud (Space Beam) i a Como, Itàlia (Fondazione Antonio Ratti). Recentment, ha participat en les següents exposicions: *15 piezas en 3 actos*, Sant Andreu Contemporani (Barcelona, 2011), Fondazione Antonio Ratti (Itàlia, 2011), X Biennial d'Art d'Ampostà (2010), Liminal GR (Barcelona, 2010), Space Beam (Corea del Sud, 2010) i *Private/Public*, Gallery 320 (Londres, 2010), entre d'altres. Últimament, ha publicat a l'editorial Mousse Publishing i ha estat seleccionat per formar part de l'arxiu d'artistes L'Irradiador del CA Tarragona Centre d'Art.

Oriol Vilanova

Mirador

Barana de ferro
2012

“ (...) Què és un mirador en una ciutat habitada per cecs? La barana al no-res que ha construït Oriol Vilanova és com les finestres dibuixades al sostre de la Capella de Sant Roc: una contrarietat, una falsa obertura que no du enlloc. Dir finestra, aquí, és buidar la paraula del seu significat. I al mateix temps, com les escultures minimalistes que es creien autosuficients, és una espai obert a la imaginació, un balcó a un paisatge per fer. (...)” Joana Hurtado Matheu

Oriol Vilanova (Manresa 1980) viu i treballa entre París i Barcelona. Llicenciat en Arquitectura, és director d'Editions for friends. Les seves exposicions individuals recents són: *Ex Aequo*, Palais de Tokyo, París, 2012; *Quizá es cierto en teoría*, Parra & Romero Gallery, Madrid, 2012; i *Ells no poden morir*, Virreina Centre de la Imatge Barcelona - MUSAC León, 2011. Entre les exposicions col·lectives on ha participat destaquen: *Rob Pruitt's Flea Market*, Monnaie de Paris, 2012; *Método(...): Montaxe Literario(...)*, Fundación Luis Seoane, A Coruña, 2012; *Gathering*, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, 2012; *Modern&Present Col·lecció*, MACBA, Barcelona, 2011; *Revisiting Time*, Frac Nord Pas-de-Calais, Dunkerque, 2011; *Give&Take*, Via Farini, Milano, 2010; i *Antes que todo*, CA2M, Madrid, 2010. Ha publicat llibres d'artista amb JRP/Ringier Christoph Keller Editions, Cru i EFF.

Lúa Coderch

Paràbola

Programari i
projecció
2012

“(…) A l’Evangeli segons Sant Mateu, Jesucrist diu: “Si un cec guia un altre cec, tots dos cauran al sot.” El 1568 Pieter Brueghel el Vell pren aquestes paraules per fer-ne un quadre. En ell, una filera de cecs que s’agafen del bastó o de les espatlles cauen, un a un, com les fitxes del dòmino. (...) *La paràbola dels cecs* representa molt bé la idea de l’encadenament pròpia de la faula simbòlica, però també del relat a seques, que sempre podrà ser sotmès al dubte, a una interpretació on tot està per veure. Què passa darrere les paraules? Què hi ha darrere les parets? Lúa Coderch utilitza aquesta paràbola per dir-nos que darrere una paraula o una porta n’hi ha sempre una altra. Per això utilitza un dispositiu de projecció que ens interpel·la sense fi, sense esgotar la nostra expectativa amb un final conclusiu. (...)”
Joana Hurtado Matheu

Lúa Coderch (Iquitos, Perú, 1982) viu i treballa a Barcelona. Entre les seves darreres exposicions trobem: *ClaResil* (La Capella, Barcelona), *Pogo* (Arts Santa Mònica, Barcelona), *Ouverture II*, *Interludi I*, *Escenris videogràfics* (Sala d’Art Jove, en col·laboració amb Screen from Barcelona, Barcelona), *Recopilar les fotografies sense memòria* (dins el cicle Constel·lacions familiars, Terrassa), *XVIII Biennial d’Art Contemporani Català* (itinerant per Catalunya) i *Ouverture I, Acte I. Intro* (Sala d’Art Jove, Barcelona). Ha comptat amb la beca d’Investigació i Creació del CONCA i la beca per a Projectes de Creació de la Sala d’Art Jove 2011. En paral·lel al seu treball com a artista, ha realitzat projectes de comissariat com *El model absent* (Cercle Artístic Sant Lluc, amb obres de la col·lecció del MACBA) i col·labora activament en altres projectes com el Col·lectiu Turisme i Sons de Barcelona.

Marla Jacarilla

Intento frustrado de enumeración y explicación de todos aquellos elementos que resultan superfluos en la construcción de una catedral

Paper amb tinta i
projecció
2013

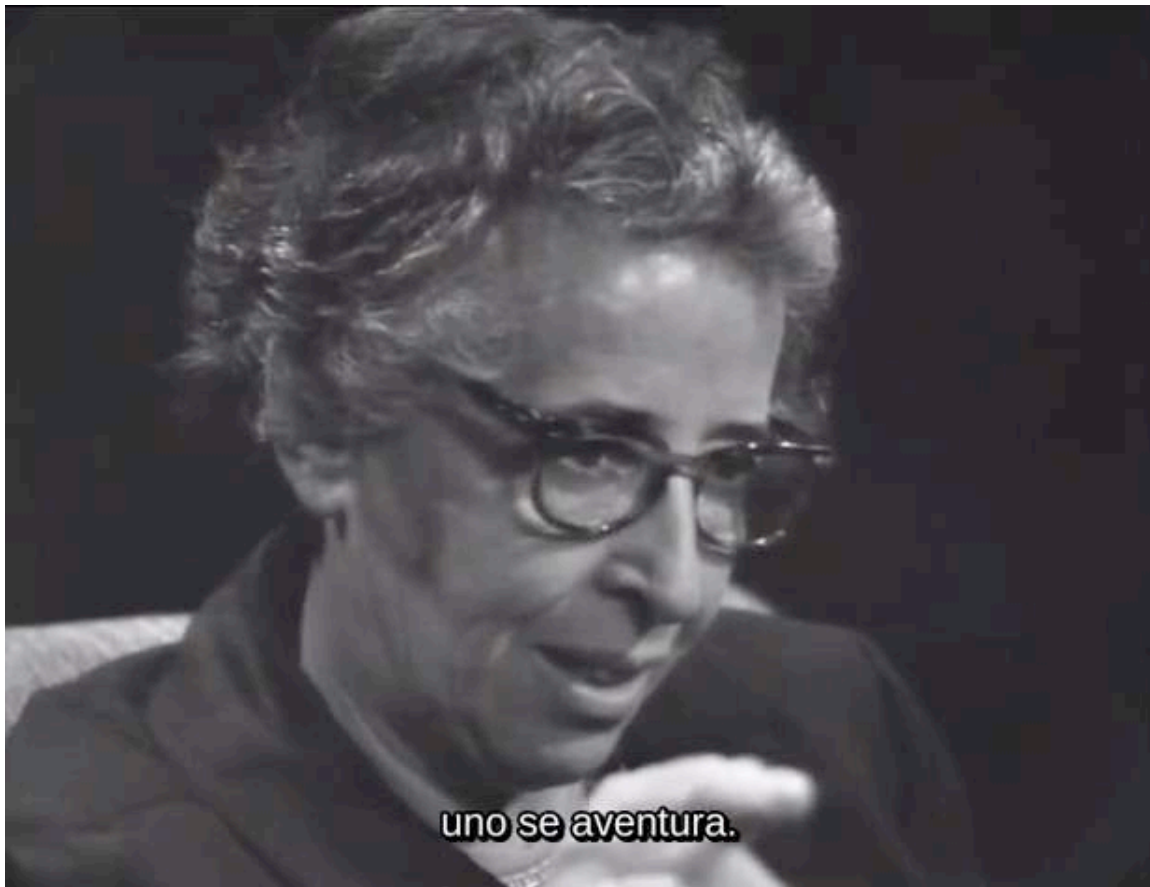
“ (...) Desplegant a la paret les pàgines de la versió original, deixa al descobert allò que Lish va esborrar i tapa de negre allò que hem llegit de Carver, ~~el que per a nosaltres és Carver~~. Fent visible el Carver oblidat, l'artista l'allibera d'aquella “petitesa de visió” i, alhora, tapant la versió coneguda, anul·la el mite per tornar al *principiant*, al Carver abans de Carver. Ara bé, els dos hi són; destaquen per motius diferents, però estan junts. Com la versió que va fer Marcel Broodthaers del poema d'Stéphane Mallarmé *Un coup de dés jamais n'abolira le hasard*, Jacarilla dona valor a l'espai de la pàgina, a tots els volums del text, siguin llegibles o no; reivindica, així, la dimensió plàstica del llibre com a “objecte parlant”, que diria Mallarmé, i no com una transcripció de l'auràtica veu del poeta. (...)” Joana Hurtado Matheu

Marla Jacarilla (Alcoy, Alacant, 1980) viu i treballa a Barcelona. Ha estat artista convidada al Centre d'Art Contemporani *Piramidón* el 2010 i artista resident de *Nauestruch, espai per a les pràctiques performàtiques* el 2012. Actualment és artista resident del *Centre d'Investigació i Producció Artística Hangar*. Des de 2008 és redactora a la revista de crítica i anàlisi cinematogràfica *Contrapicado*. Ha col·laborat en publicacions artístiques i cinematogràfiques com *Paesaggio* i *El Rayo Verde, apunts cinematogràfics*, entre d'altres. Entre les seves exposicions recents destaquen: *La condició narrativa* (*La Capella*, Barcelona, Festival *Art Souterrain*, Montreal) *8º Biennial d' Art Leandre Cristòfol* (*La Panera*, Lleida), *Disruptions* (*Galeria Senda*, Barcelona), etc. Ha guanyat la beca de creació artística *Fundació Guasch Coranty*, i ha estat seleccionada a nombroses biennals i convocatòries. Finalista del *Premi Miquel Casablanca*, ha guanyat el Premi a la millor artista del projecte *ART NOU*, atorgat per l'Institut de Cultura de Barcelona. També ha estat seleccionada en diversos certàmens de narrativa com els organitzats per l'Ajuntament de Valladolid, la *Societat Espanyola de Neurologia*, el Centre Cultural *La Vidriera* (Santander), el Certamen *El País Literario*, o els premis *Injuve* per a la creació jove.

Patrícia Carles

Cor, volar i córrer

Performance i
projecció
2013

“ (...) El fet d'actuar com un aventurar-se; el fet d'actuar sabent el seu caràcter imprevisible i inesperat, i alhora fonamental i inherent a tots els començaments i tots els orígens. Aquesta és l'aventura que ens proposa Patrícia Carles a través del pensament de Hannah Arendt, generant un espai per al moviment i l'acció del propi cos amb les coses, amb els altres cossos, amb el terra i les parets (únics límits de l'acció). Un espai que es crea continuament a través de l'acció de les persones. (...)” Joana Hurtado Matheu

Tècnica superior en Arts Aplicades al Mur (Escola d'Art i Disseny de Tarragona (EADT) i llicenciada en Teoria de la Literatura (UB) i en Filologia Catalana (URV). Entre altres projectes artístics destaquen *Aquí no ancoraré* (dins la col·lectiva *Breathing time*, Centre d'Art Cal Massó, Reus, 2013); *Les quatre carreteres són un espai còsmic objectiu?* (Strobe Festival de Vídeo i Art Digital 2012, Lo Pati Centre d'Art de les Terres de l'Ebre, Amposta), l'exposició individual *Estic intentant, intentant, estic procurant entendre* (18è Premi Telax 2010, Galeria Antoni Pinyol, Reus), i el projecte de disseny i intervenció permanent sobre la tanca del teatre romà de Tarragona (Museu Nacional Arqueològic).

Una publicació del cicle recollirà el conte de Raymond Carver, les invitacions i els catàlegs individuals de cada exposició

Gràfica

El Museu de Valls imprimeix una sèrie d'invitacions i publica una sèrie de petits catàlegs gratuïts per a cada exposició individual. En total, deu invitacions i publicacions que s'agrupen al final del cicle en una única edició no venal (sense PVP) i de tirada reduïda (200 exemplars).

El disseny d'aquestes peces ha estat encarregat a Dani Navarro, de l'estudi de disseny Forma & Co (www.forma.co). La seva proposta gràfica s'adapta al caràcter obert del cicle, ja que es planteja com un col·leccionable.

Publicació

Dani Navarro ha traduït el títol del cicle *Catedrals a la capella* a “un format gran i luxós dins d’un format petit i humil”. Per això ha concebut una sèrie de postals-invitations en format DIN A5 a una sola tinta que donen peu a un desplegable (un DIN A5 que s’obre fins a un DIN A2) per artista. El pack on s’aniran recopilant tots aquests elements es concep com una peça senzilla, que doni la imatge d’un exterior modest (dues tapes de cartró) amb un interior més fastuós (colors, tipus de paper variats, etc.).

A tall de pròleg, per fer transparent tant l’origen conceptual com el procediment del cicle, es publicarà el conte de Raymond Carver, *Catedral*. Per això la comissària s’ha posat en contacte amb l’editorial Anagrama, que en gestiona els drets d’autor de la versió traduïda al castellà, i ha obtingut el vistiplau de la vídua de Carver, Tess Gallagher, per la publicació íntegra i gratuïta del conte.

Organitza:

Museu de Valls

Passeig dels Caputxins, 18
43800 Valls
977 606 654

Capella de Sant Roc

Jaume Huguet, 1
43800 Valls
www.capellasantroc.cat

Col·labora:

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Valls
Institut d'Estudis Vallencs